

עם מסכה אחת

הדבור כאילו סוכב על צדי השאלה: מי מבין האומות ונה לדברי ימים משופרי השופרי. הגרמני סוכב:

בפני כס התולדות — — עולה ובוקעת לפנינו סתך מהתג העמוקה של יחודת חרשה לנירניות — — לעומתו יניר הצרפתי:

אם קיימת מדינה הרשאית לתבוע לעצמה את הזכות למיתוס לאומי—הרי היא צרפת. והנה בא האיטלקי ומכריז:

אין לך ארץ שחיתה את דברי הימים כמו איטליה — —

בכלל היחה המלה מיתוס לאומי

— מטיילת ארוכות בכל המדובר, כאילו דנו במין דיאבוליסטיקה: אומה אומה והאשמדאי שלה. המסית אוחה לאשר ידבנו לבו, וטרוב המיתוסים המהלכים אימה נתעלמה מטרתה של הברית ואחר מחבריה אמר:

ראינו את הננו בדברי הימים בנוני השונים. נשקפו לנו סחוך צבע הים הירוק האמה הבריטית, איטליה הכחולה עמוקה כדקני השמים הפרושים עליה, הארמון של צרפת והצבעים רוייהחסרה של שאר האומות — — אך האם כל הצבעים האלה מתמנוים כדי לבנונית צחה אשר נתאוה לה אירופה?

ואשר לסתירה שבין מטרת הברית והנאמר בכינוס היה מי שניסה בדברי ברור.

מה שהיה קרוי מיתוס לאומי אינו אלא אמונת שוא לאומית. כל רעיון או שהוא נהסך לבולמוס פרוע וכלתי מרוסן או שהוא מסיל את מרותו הדימונית על היחוד ומזרוז לפעולה היסטורית. — בין הדימון ההיסטורי וההיסטורי סוכב רחם לעמוד אנשים וקביצות, שמתקדים לששש שומריהטהרה, הלוחמים במיתוס המזניף ומבקרים את הדימון —

לרעתו מצווים חברי הכינוס במלאכת קודש זו והוא מסית את לבו, כי הברית איננה אלא בימה לשוית חולין נאה של איסטניסים ויפי רוח. הלא כה אמר אחר המשתתפים:

תפקיד השעה הוא ליצור noblesse חדשה בין העמים. והשני אמר:

הכינוס הזה איננו בא לישיב את הנגידים הלאומיים, כי אם ליצור מעין politesse du coeur

והשלישי ממרא אחריו:

עיקר-כונתי היא ה־mutual kindness

בקיצור: דברים שנלכב. חכה אפלי-

טיית, הלכות-ירות, סחם ככה. מצות מעשית — מאן דכר שמה? לא בכדי נאסרה הברית על ברור השאלות המדיניות בחוקתה המפורשת ומנין המאשי-

ממים שהודמנו לאתו. סונבק היה גדול כל כך ולא נמצא בזה אף סוציאליסט אחד. ודיה מי שהביע מעט חששות:

לא יתכן כי האומות תחיינה ספי המיתולוגיה שלהן, שאלמלי כן היה העור למ רומה לנוב-אריות — השאלה היא כיצד כיבשים בשכיל התעשייה וכשכיל המוני הפועלים בה אידיאה חדשה אשר יחיו בה.

היה זה קולו של בודד ואף הוא שכת, כי המוני הפועלים לא ילכו לבקש אחרי האידיאה החדשה אצל חובבי-רוח בעלמא, החוששים מפני הממשות הפו-

לישית והנושאים את לבם ל־politesse du coeur

דליה

בימי המלחמה, כהיות מתיצת-הסות מסרישה בין העמים המסוכסכים, לא פסקו רבים מגדולי העם לדבר נצורות על תרבות, רוח, אירופה והני מלי מעליותה, כאילו אלה אינם עשוי להיות נפגעים מבלי התותח שעמדו לצד האומות.

זכרם של רועת-רוח אלה עולה בלי משים למקרא חברים שנאמרו בכינוס הרביעי שש, הברית לשיתוף עבודה תרבותית, שנודמן זה מקרוב בהידלברג ופרנקפורט. ברית זו כוללת כמה מנינים של אנשי רוח ומדינה, נושאי-משרות כבוד ושלטון, אנשי מדות משמנה וסלחה של אירופה האזרחית, מאלה המאמינים בעידאותה של הרוח והתרבות והשראתה בחיים מבלי תמורתו של המשטר הקיים. מתסקידה של הברית להביא לידי הכרה ברורה את התערותם של ערכי אופו לאומיים באוניברסליות על-לאומית של הרוח.

כך כחוב וחזום במפורש בתקנות הברית, לכאורה מיועד איפוא כינוס שכזה להבליט את יסוד ההתלכדות, ההתחברות, האיחוד, אך לא כן הדבר.

דומה שאפילו טובי האזרחות האינטלקטואלית המבקשים לחבק זרועות עולם — ננוד עליהם לחזור בעל כרחם על האכסניה של נציונליזם מצומצם וצרה-היקף.

בכינוס זה היה המדובר על ערך ההיסטוריה לאומה בדרכה לאנושיות המאוחדת, אולם בדברי באי כח האומות נשתכחה הדרך הזו וכל אחד מצא בקעה נאה להחגדר בה ולהשתפך בקלוסין על עמו ועל מולדתו, בא ההונגרי והכריז:

יעודה של הונגריה מאז לשמש חומת בצר תרבותית כלפי המזרח וגם בעתיד תמלא את התפקיד הזה.

ומיר גיעורה הקנאה בלב באיכוחה של רומניה — דוקא נמיכהו— והיא מודיעה: אני חולקת על תפקידה ההיסטורי של הונגריה ומחייבת את ההתפתחות הלאומית של רומניה.

ודפולני יצא להלל את אחיו בני עמו: כחות לאומיים עמוקים שבכנסיה, במעמד האצילים הניסו את הנם הלאומי ונשארו לייטא ואל הרתונים, אל פולין רבתי של האינלונים, החלום שני-יצירה של דורות אשר באו — —

ועוד הרחב את הדבור על מתח הסדר אשר פולין זיכה את הרוחנים והליטאים—

הקתוליצים בתור יסוד משטר לאומי וכנוס הכוחות המתנגחים במשמעת עילאית. ואין צורך לומר, כי הדבורים על הומת הבצר התרבותית של הונגריה וההתפתחות הלאומית של רומניה והמשמעת העילאית של פולין—פירושים הצנוע הוא צידוק הדין להשתלשוח על העמים השכנים ועוד כהנה וכהנה. מה שלא איפוא אם אחרי הדברים האלה עלה על הבימה המיניסטר לעניני השכלה באיטליה להשמיע הימנון לפאשיזם וחין ערכו:

פאשיזם—נעשה סל האכטויוסה הסדינית, התלכדות ומונה של הכחות הלאומיים, רוח מיוחה של רומא הנצחית. —

התפיסה האוביקטיבית הצרופה רואה בדברי הימים רק את ה-זמר כלכד ואילו התפיסה האיטלקית רואה בו את היצירה ההיה של הרוח — בפאשיזם נגלית פורשת האומה האיטלקית, כי בהשלימו בין תהות הרוסית ובין האנרכיה והבנסיה ליכד את ערכי הגודל המעולים ביותר, בניסו טוכולני חי כנראה את כל קורותינו למן יאודה של רומא ובאשר איטליה שם יהלום לבו.

ואחרי הדברים האלה שאינם מחוקים ביותר את האוניברסליות העל-לאומית